

1 | Un incident în parc

Ramona Quimby, vitează și neînfricăată, pe jumătate fugea și pe jumătatea sărea, încercând să țină pasul cu sora ei mai mare, Beatrice. Se întorceau din parc. Nu mai văzuse niciodată obrajii surorii ei atât de roșii de furie ca în după-amiaza aceea de august. Ramona era lipicioasă de la transpirație și murdară de la cum aterizase în rumegușul de la baza toboganelor, dar era mândră de ea însăși. Doamna Quimby le trimisese o oră în parc pentru că avea treabă în oraș – o treabă importantă, subliniase ea – și o desemnase pe Beezus, cum i se spunea lui Beatrice, să aibă grijă de Ramona.

Și ce se întâmplase? Pentru prima oară în cei șase ani ai ei, Ramona avusese grijă de Beezus, care ar fi trebuit să fie responsabilă. Șefa era un cuvânt mai potrivit, își zicea adesea Ramona. Dar

nu azi. Azi, Ramona luase inițiativa și sărise ea în apărarea surorii mai mari.

— Beezus, zise Ramona gâfâind, mergi mai încet.

Beezus, strângând în mâna transpirată cartea de la bibliotecă, nu-i dădu atenție. Clinchetul inelelor, pocnetul ritmic al mingilor de tenis pe asfalt și strigătele copiilor se estompară treptat și fetele se apropiară de casa lor de pe strada Klic-kitat.

Ramona spera ca mama să se fi întors acasă de la treaba ei, oricare o fi fost. Abia aștepta să-i povestească ce se petrecuse și cum o apăraseră pe sora ei mai mare. Mama avea să fie foarte mândră și tata la fel, când o să se întoarcă acasă de la serviciu și o să audă povestea.

„Bravo, Ramona!” o să-i spună el. „Așa se reacționează!” Ce vitează era mičuța Ramona!

Din fericire, mașina era în garaj, iar când fetele dădură buzna în casă o găsiră pe doamna Quimby în camera de zi.

— Ce s-a întâmplat, Beezus? întrebă mama, văzând fețele îmbujorate și transpirate ale fiicelor ei, una furioasă și una triumfătoare.

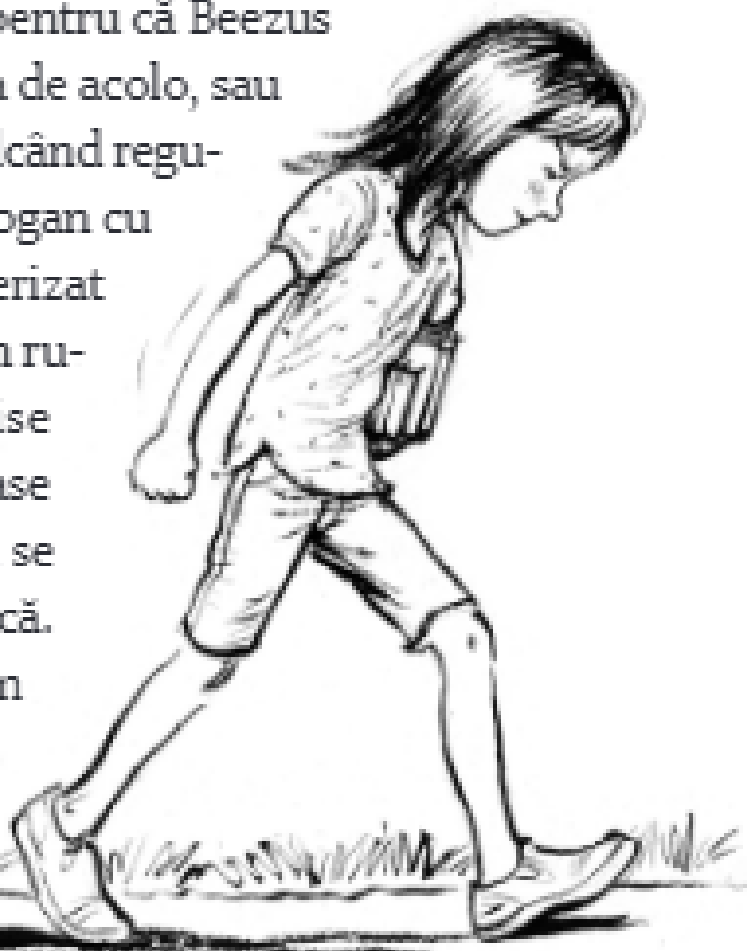
Beezus clipi încercând să stăvilească lacrimile care îi umpleau ochii.

— Ramona, ce-a pățit Beezus? întrebă alarmată doamna Quimby.

— Să nu-mi mai spuneți Beezus *niciodată!* zise cu vehemență Beezus.

Doamna Quimby se uită întrebătoare la Ramona, care murea de nerăbdare să-i explice. De obicei, Beezus era cea care explica ce-a pățit Ramona, cum a scăpat cornetul de înghețată pe trotuar și cum a plâns pentru că Beezus nu i-a dat voie să-l ia de acolo, sau cum a încercat, încalcând regulile, să se dea pe tobogan cu capul înainte și a aterizat după aceea cu fața în rumeguș. Acum venise rândul Ramonei. Trase adânc aer în piept și se pregăti să povestească.

— După ce ne-am dus în parc, zise ea,

eu m-am dat puțin pe tobogan și Beezus a stat pe o bancă să citească. Pe urmă am văzut un leagăn gol. Unul mare, nu unul mic pentru bebeluși, și m-am gândit că luna viitoare o să fiu în clasa întâi, așa că ar trebui să mă dau în leagănele mari. Nu-i așa, mama?

— Da, sigur, răspunse nerăbdătoare doamna Quimby. Spune mai departe, te rog. Ce-a pățit Beezus?

— Păi, eu m-am urcat în leagăn, continuă Ramona, numai că nu ajungeam cu picioarele jos, pentru că sub el era o groapă mare.

Ramona își aminti cum tânjise să-și facă vânt până când slăbeau lanțurile și ajungea cu degetele de la picioare în direcția vârfurilor brațelor, dar își dădu seama că mai bine continua povestea imediat, altfel mama urma s-o întrebe pe Beezus ce se întâmplase. Ramonei nu-i plăcea deloc să-și piardă publicul.

— Și am zis, continuă ea, „Beezus, împinge-mă!”, dar niște băieți mai mari, mari și obraznici, m-au auzit, iar unul dintre ei a spus...

Ramona ardea de nerăbdare să continue povestea, dar șovăia dacă să repete cuvintele cu pricina.

— Ce-a spus?

Doamna Quimby era nedumerită.

— Ce-a spus, Ramona? Beezus, ce-a zis băiatul acela?

Beezus își șterse ochii cu dosul palmei.

— A zis: „I-i-i...“, încercă ea.

Dorința s-o ia înaintea surorii ei la povestit învinse ezitarea Ramonei.

— A zis: „Iisuse, Beezuse!“

Ramona se uită la mama ei, așteptându-se s-o vadă șocată. Dar mama părea doar puțin surprinsă și - să fi fost cu puțință? - amuzată.

— De asta nu vreau să mi se mai spună Beezus niciodată, niciodată, *niciodată!* interveni Beezus.

— Iar toți ceilalți băieți au început să repete și ei, zise Ramona, nerăbdătoare să povestească mai departe, dacă tot trecuse de ce era mai greu. Mama, a fost îngrozitor! A fost *teribil*. Toți băieții aceia mari s-au purtat groaznic. Strigau tot timpul: „Iisuse, Beezuse!“ sau „Beezusa Iisusa!“ Iar eu am sărit din leagăn și le-am spus...

În acel moment, Beezus o întrerupse. Furia luase din nou locul lacrimilor.

— Da, a trebuit să se bage Ramona! Știi ce-a făcut? A sărit din leagăn și le-a ținut o predică!

Nimeni nu vrea o surioară care să se țină după tine și să le țină predici unor băieți. Iar ei nici nu erau așa de mari. Încercau numai să se dea mari.

Ramona rămase uluită de acest punct de vedere cu privire la comportamentul ei. Cât de nedreaptă era Beezus când ea fusese atât de vitează! Iar băieții i se păruseră chiar mari.

Doamna Quimby vorbi cu Beezus de parcă Ramona nici nu era de față.

— Le-a ținut o predică? Cred că glumești!

— Mama, eu... încercă Ramona din nou.

Dar Beezus n-avea de gând să-i dea nici cea mai mică șansă să vorbească.

— Nu glumesc deloc. Iar după aia și-a băgat degetele mari în urechi și le-a fluturat pe celelalte, și și-a mai scos și limba. Am crezut că mor de rușine.

Gata, Ramona era învinsă! Ea crezuse că Beezus fusese furioasă pe băieți, dar se pare că se supăraseră și pe surioara ei. Poate chiar mai tare. Ramona se obișnuise să fie considerată o mică pacoste, ba chiar știa că uneori era o pacoste, dar asta deja i se părea altceva. Se simțea ca și cum ar fi stat deoparte și s-ar fi privit din afară. A văzut o străină, o fetiță caraghioasă de șase ani cu

păr drept și castaniu, îmbrăcată în pantaloni scurți murdari și într-un tricou vechi, moștenit de la Beezus, cu inscripția „Tabăra Namanu“ pe piept. O fetiță prostuță care își necăjise sora și o făcuse să-i fie rușine cu ea. Iar ea fusese atât de mândră și i se păruse că era vitează. Acum se dovedea că nu era vitează. Era caraghioasă și te făcea de rușine. Încrederea Ramonei în ea însăși suferise grav.

— Mama, eu... încercă ea din nou.

Doamna Quimby consideră că fiica mai mare merita întreaga ei atenție.

— Îi cunoști pe băieții aceia? întrebă ea.

— Destul de puțin, zise Beezus, trăgându-și nasul. Merg la noi la școală, iar acum toți băieții dintr-a șasea o să-mi spună la fel. Băieții de-a șasea sunt îngrozitori.

— Vor uita până când începe școala, încercă s-o consoleze doamna Quimby.

Beezus își trase nasul din nou.

— Mama, și eu cred că *ar trebui* să nu-i mai spunem Beezus.

Chiar dacă sora ei îi rănise sentimentele și îi zdruncinase încrederea în sine, Ramona avea un

motiv al ei pentru care încerca să-i sară lui Beezus în ajutor.

De fiecare dată când cineva o întreba pe Beezus cum se alesese cu o poreclă atât de ciudată, Beezus răspundea că i se trăgea de la Ramona. Când era mică, nu putea pronunța „Beatrice“. Dar acum Ramona urma să meargă în clasa întâi și nu-i plăcea să i se aducă aminte că existase o vreme când nu putea rosti numele surorii ei.

— Nu înțeleg de ce a fost nevoie să mă cheme Beatrice numai pentru că am o mătușă pe care o cheamă Beatrice, zise Beezus. Nu mai știu nicio fată pe care s-o cheme așa.

— Nu ți-ar fi plăcut nici să ai un nume oarecare, îi atrase atenția doamna Quimby.

— Știu, fu Beezus de acord, dar chiar *Beatrice*?

— Căh! zise Ramona, încercând să-i țină partea surorii ei, dar mama se încruntă la ea. Ce zici de Trissy? sugeră ea repede.

— Nu fi proastă! o repezi Beezus. Atunci m-ar striga „Pisi Trissy“, sau mai știu eu cum. Băieții dintr-a șasea inventează mereu porecle îngrozitoare.

— Mie nu-mi spune nimeni niciodată decât „Ramona Timona“.

Ramona nu putea să nu se gândească că ar putea fi interesant să ai o poreclă îngrozitoare.

— Ce-ar fi să-ți spunem simplu Beatrice? zise ea. Nimeni nu poate inventa porecle urâte pentru numele ăsta.

— Da, cred că ai dreptate, zise Beezus. Voi fi banala Beatrice cu banalul ei păr castaniu.

— Beatrice mi se pare un nume sofisticat, zise Ramona, care avea și ea un banal păr castaniu, dar nu făcea atâta caz de chestia asta.

Faptul că era de acord cu Beezus – cu Beatrice, adică – o făcu pe Ramona să se simtă bine, de parcă s-ar fi petrecut ceva neobișnuit de plăcut. Beezus o onoră cu un zâmbet vag, iertând-o, cel puțin pe moment, pentru predica ținută băieților din parc.

Ramona se simți din nou veselă și în largul ei. Era atât de plăcut să fie de acord cu sora ei, încât își dorea să se întâmple mai des. Din păcate însă aveau o mulțime de motive să nu se înțeleagă: al cui era rândul să-i dea de mâncare lui Picky-picky, bătrânul motan portocaliu, cine trebuia să schimbe hârtia de sub farfuria lui Picky-picky, cine uitase mănuașă de baie în cadă și n-o atârnase la loc și cine își lăsa lenjeria murdară în jumătatea

de cameră a cui. Ramona spunea mereu că Beezus – Beatrice – făcea pe șefa pentru că era mai mare. Beatrice spunea mereu că Ramona obținea întotdeauna ce voia pentru că era mai mică și făcea imediat o scenă. Dar pe moment toate aceste lucruri fuseseră uitate.

Doamna Quimby își văzu fetele făcând pace și zâmbi.

— Nu te îngrijora, Beatrice. Dacă băieții te tachinează, rămâi cu capul sus și nu le da atenție. Când vor vedea că nu-ți pasă de ei, te vor lăsa în pace.

Cele două surori schimbă o privire cunoscătoare. Știau amândouă că ăsta era genul de sfat ușor de dat de către adulți, dar greu de urmat de către copii. Dacă băieții țineau minte, Beezus putea fi obligată să audă „Beezusa Iisusa“ luni în șir.

— Apropo, Ramona, zise doamna Quimby când Beatrice se duse în baie să se spele pe față cu apă rece. Ce le-ai spus băieților din parc?

Ramona, care se trântise pe canapea, își îndreptă spatele.

— Le-am spus că n-ar trebui să ia în deșert numele Domnului, zise ea cu vocea potrivită pentru

școala de duminică. Așa spune profesorul meu de la școala de duminică.

— Aha, înțeleg, zise doamna Quimby. Și ei ce au răspuns?

Ramona era necăjită. Își dădea seama că mama se amuza, iar Ramonei nu-i plăcea să se amuze cineva atunci când ea vorbea serios.

— N-am avut dreptate? întrebă fetița. Așa am învățat la școala de duminică.

Amuzamentul mamei o umplea de nesiguranță, la fel ca furia surorii ei în legătură cu incidentul.

— Sigur că ai avut dreptate, draga mea, deși cred că băieților din parc nu le pasă prea mult.

Buzele doamnei Quimby nu zâmbeau deloc, doar ochii.

— Și? insistă ea. Ce ți-au răspuns?

Încrederea în sine a Ramonei se topi de tot. Își dădea seama că fetița din parc nu fusese deloc eroină, așa cum se crezuse.

— Au râs, recunosc cu Ramona cu un firicel de voce, simțind că-i venea să-și plângă de milă.

Sărmana Ramona, cum râdeau ceilalți de ea și cum o judecau... Nimeni nu înțelegea ce simțea ea. Nimeni nu înțelegea cum era să ai șase ani și

să fii cea mai mică din familie, în afară Picky-picky. Ba nu, că până și Picky-picky avea zece ani!

Doamna Quimby o îmbrățișă lung pe Ramona.

— Gata, a trecut, zise ea. Fugi afară și te joacă, dar te rog nu te mai juca și azi de-a fabrica de cărămizi!

— N-ai nicio grijă, mamă. Nu mi-au mai rămas cărămizi.

Ramona se gândi că mama ei ar fi trebuit să-și dea seama cât de greu era să te joci pe-afară într-o după amiază incredibil de toridă, când toți copiii de vârsta ei era plecați la mare, la munte sau la bunici. Părea să fi trecut o veșnicie de când familia Quimby petrecuse două săptămâni la o cabană la munte, în iulie. Cu cine să se joace?

Vara era plictisitoare. Lungă și plictisitoare. Nu-i mai rămăseseră cărămizi pentru jocul de-a fabrica pe care îl inventase împreună cu prietenul ei Howie, nu avea pe nimeni cu care să se joace, iar Beezus stătea toată ziua cu nasul în cărți.

Neavând unde să fugă la joacă, Ramona rămase să se uite la mama ei. Se tunsese, avea o umbră de fard pe pleoape și părea deosebit de drăguță în după-amiaza aceea. Ramona se întrebă dacă mama o să-i spună tatei despre incidentul din parc și

dacă o să se prăpădească de râs amândoi, când o să creadă că ea nu-i poate auzi. Spera că nu. Nu voia să râdă tata de ea.

Faptul că mama era așa de drăguță îi aduse aminte Ramonei de motivul pentru care merse-seră în parc.

— Ce treabă ai avut și de ce n-ai vrut să ne iei și pe noi cu tine? întrebă ea.

Doamna Quimby zâmbi într-un mod neobișnuit, exasperant și misterios.

— Ssst! zise ea, ducând un deget la buze. E mare secret! Nu mi-l poți smulge nici cu cleștele! Secretele i se păreau Ramonei insuportabile.

— Spune-mi, mama! Mama, *te rog*, spune-mi!

O luă pe mama în brațe; mirosea frumos a haine curate și a săpun parfumat.

— Te rog, te rog, *te rog*!
Aflarea unui secret mare și însemnat

ar fi ajutat-o pe Ramona să treacă mai ușor peste după-amiaza ei nefericită.

Doamna Quimby clătină din cap.

— Te rog foarte frumos și mult, mult de tot?

Ramona simțea că nu putea suporta să nu afle chiar în clipa aceea despre ce era vorba.

— Dacă ți-aș spune, n-ar mai fi secret, zise doamna Quimby.

După părerea Ramonei, asta era cea mai enervantă propoziție rostită vreodată de un om mare.